

opusdei.org

Svećeničko društvo Svetog Križa

Enrique Pélach, umirovljeni
biskup iz Abancaya (Peru).

27.12.2005.

Enrique Pélach, umirovljeni biskup iz Abancaya (Peru), priča kako je upoznao utemeljitelja Opusa Dei i otkrio svoj poziv dijecezanskog svećenika u Svećeničkom društvu Svetoga Križa.

Prva informacija o Opusu Dei

Prvu informaciju o Opusu Dei dobio sam, zanimljivo, 1941. godine, zahvaljujući jednom od mnogih progona koje je podnosio sv. Josemaría Escrivá de Balaguer i njegovo Djelo: ovog puta u Barceloni.

Još uvijek sjemeništarač, bio sam zamjenik upravitelja u Geroni, a upravitelj Damjan Estela, dobio je vijest da su u Barceloni iz Marijine bratovštine izbačena dvojica mladića, koji su bili članovi jedne „krivovjerne sekte“ po imenu Opus Dei. Ovo je bila vijest koja je došla do biskupa u Geroni. Nismo znali ništa drugo.

Upravitelj, uznemiren blizinom Barcelone, svega stotinjak kilometara, komentirao mi je novost. Rekao mi je da odem tamo i ispitam slučaj.

U Barceloni je živio jedan svećenik – prijatelj, pisac, Ricardo Aragó, koji je znao što se događalo u crkvenom

svijetu. On nas je sigurno mogao dobro informirati. Ovaj svećenik, stariji od mene, bio je porijeklom iz jednog malog mjesta koje je vrlo blizu onom mojih roditelja, ali je živio u Barceloni.

Ušao sam u prvi jutarnji vlak za Barcelonu i na stanici sam uzeo taxi za Sarriu, gornji dio grada u kojem je živio doktor Aragó.

Iznenadio se otvarajući mi vrata:

- Koje čudo! Što te dovodi ovamo?

- Trebam jednu informaciju.

I gotovo bez uvoda, dok smo sjedili, pitao sam ga za herezu Opus Dei.

- Nije krivovjerstvo, rekao mi je, nego jedno vrlo dobro djelo i od velike budućnosti za Crkvu.

Pomislio sam da se nisam dobro izrazio o temi i dalje sam inzistirao:

- Ne, doktore Aragó, pričam o herezi za koju kažu da je vrlo opasna i koja dezorjentira osobito mladež.

- Da, naravno, Opus Dei - ponovio mi je - ali nije hereza, već jedna organizacija koja će imati budućnost u Crkvi. To je jedno vrlo dobro djelo.

Nakon toga mi je počeo pričati, s mnoštvom detalja, tko je bio osnivač, kada je nastao Opus Dei, što je želio i zašto je bio nepravedno proganjan, čak i od strane dobrih ljudi koji su vidjeli herezu tamo gdje je univerzalni poziv na svetost i želja za svetošću usred svijeta, na radnom mjestu i u svakodnevnom životu.

Izašao sam da bih sjeo u vlak za Geronu s jednom jasnom idejom: Opus Dei ne samo da nije hereza već je jedno vrlo dobro djelo od jako velike pomoći za Crkvu. Rektor sjemeništa nije se morao zabrinjavati. Ispričao sam mu dugački susret s puno detalja i bilo je

jasno da nema razloga za strah, već upravo obrnuto, za radost zbog činjenice da je Bog pripomogao s nečim tako dobrim u Crkvi.

Bio je 3. prosinca 1949. godine, podne, i to ne ću nikada zaboraviti.

Završavalo je desetljeće 40-ih godina i bio je 03.12.1949., kada sam osobno upoznao Utemeljitelja Opusa Dei. U Rimu se živjelo jedno veliko iščekivanje Svete Godine 1950., uz koju su prigodno priređivane velike proslave. Španjolski izaslanik pri Svetoj Stolici, don Joaquin Ruiz Jimenez, imao je veselu ideju da se organizira jedan susret kreme španjolske kolonije u Rimu, da bi se raspravljalo o Svetoj Godini. Tih godina ja sam tamo živio. U velikoj blagavaonici kolegija, mi učenici smo sjedili za stolovima poredanima uza zid, ostavljajući za uzvanike u sredini stolove u obliku slova T.

Među uzvanicima bio je i mons. Escrivá zajedno s ambasadorom, rektorom don. Jaime Floresom i ostalim uglednicima. Bio je 03.12.1949., podne, i to ne ću zaboraviti nikada.

Mons. Escrivá bio je jako tražen od svih i mnogi su ga pozdravljali i s njim pričali. Približio sam mu se i kada mi je bio sasvim blizu, okrenuo se prema meni: predstavio sam se i rekao da bih ga htio pitati za jedan savjet.

- Reci mi sine moj, što želiš?

U nekoliko riječi iznio sam mu svoj projekt i svoju veliku poteškoću: biskupe.

- Gledaj, sine moj – odmah mi je rekao: na prvom mjestu puno moli za to, na drugom mjestu prikaži učenje, rad, sate i sate na tu nakanu, onda odi s povjerenjem pričati sa svakim

biskupom ponaosob; i na četvrtom mjestu kreni u akciju...

Nije dodao ništa drugo, kao ni ja. Zahvalio sam mu za savjet i povukao se.

U meni je ostalo jako urezano ono što je rekao i nakon što su prošle mnoge godine svega sam se sjećao od riječi do riječi. 07. siječnja sam se vratio u Rim i već pokrenuo sve što sam si zacrtao.

Bila je Sveta Godina, zaista blistava u Rimu. Sredinom svibnja bila je kanonizacija sv. Antonia Maria Clareta, jednog katalonskog sveca koji je bio biskup u Kubi. Na kanonizaciju su išli mnogi Španjolci i ambasador je ponudio još jedan ručak u istoj zgradi Altemps, španjolskom Kolegiju, svim uglednicima koje su se sakupili tom prigodom.

Bio je opet pozvan mons. Escrivá i to je bila prigoda za mene da mu zahvalim na njegovom sasvim pogodnom savjetu. Kao i prošli put, nakon posjeta Presvetom, približio sam mu se i on mi je odmah rekao:

- Sjećam te se, sine moj.

I prije nego što sam mu uspio bilo što reći, uzeo me je za ruku i uputili smo se prema otvorenoj galeriji koja je bila nasuprot unutarnjeg otvorenog dvorišta. Nije bilo nikoga. Zaustavili smo se i slušao me je dok sam mu se zahvaljivao za savjet, ispričao sam o vodstvu koje sam ostvario i o projektu koji je već započeo.

Nije dao nikakav komentar. Nakon mojih riječi samo me je jako zagrlio i počeli smo hodati galerijom. Mons. Escrivá počeo je govoriti o jednoj temi prilično različitoj od onoga što sam ja njemu pričao, iako su zapravo i imale nakakvu poveznicu. Govorio mi je o svećeništvu, svetosti, ljubavi

prema Crkvi, osobnom davanju i stavljanju Krista ispred svih ljudskih aktivnosti.

Jako me se dojmilo, jer sam spoznao da mi to priča jedan Božji čovjek, jedan sveti svećenik.

Pri dnu galerije nije me napustio i nastavili smo pričati šetajući, dok me je on držao za ruku. Sjećam se tog pomalo nezgodnog načina hoda jer sam mu bio jako blizu i naše svećeničke haljine su se ispreplitale, ali smo i dalje nastavili polako kružiti galerijom, a on mi je nastavio pričati riječima punim žara, a ja sam samo odgovarao jednosložnim riječima.

Dojam koji je on na mene ostavio bio je neopisiv. Sresti iznenada jednog takvog svećenika koji se zainteresirao za ono što je osnovno u mom životu i to na tako neposredan i osoban način, bilo je nešto tako duboko što je u meni pokrenulo mnoge pozitivne nakane.

U to vrijeme crkveni kler nije mogao biti dio Opusa Dei. Ali, to je postalo moguće već jedan mjesec nakon toga, 16. svibnja 1950. godine, kada je Papa Pio XII potpisao konačno priznaje Opusa Dei, čiji je sastavni, nedjeljivi dio Svećeničko društvo Svetoga Križa, kojem se mogu pridružiti i dijecezanski svećenici.

Tada se nisam osvrtao na to nadnaravno priznanje kao na nešto što bi moglo imati veze s mojim životom.

Ulovili su me

Na kraju mog sveučilišnog studija u Rimu 1951. godine, vratio sam se u Geronu u moje sjemenište.

Godinu poslije, jedna grupa mladih imala je samostanski tečaj koji je držao don Florencio Sanchez Bella, svećenik Opusa Dei koji je živio u Barceloni.

Kada su se vraćali doma, otišli su do mog prijatelja Enriquea Salvatela, koji me je nazvao telefonom pitajući me u koliko sati mogu primiti svećenika Opusa Dei koji je upravo držao taj samostanski tečaj i hoće razgovarati sa mnom.

- Gledaj, Enrique – rekao sam mu – čujem neke glasove tamo, čine mi se poznati, kao od nekih sudionika tečaja.

- Da, upravo pričaju sa svećenikom.

- Dakle, doći ću ja do tebe da on ne gubi vrijeme. Vrijeme je odmora u sjemeništu.

U svečanom ogrtaču i kapi, koji su se tada nosili, stigao sam za 10 min. I pojavio se na trećem katu ulice Sv. Chiara.

- Bolje da odemo u moju radnu sobu, jer je kuća puna.

- Čujem ih i čine mi se jako zadovoljni.

- Bilo je fantastično! Ali ovdje možete pričati u miru.

Odmah je ušao ovaj mladi svećenik, don Florencio. Čim smo se pozdravili poput velikih prijatelja – premda se prije nismo poznavali, rekao mi je:

- Ova gospoda su imala samostanski tečaj ovdje. Neki su već u Opusu Dei, a neki to žele postati. Pitao sam tko bi ih mogao usmjeravati i njima upravljati, neki svećenik koji razumije Opus Dei – jer ja živim u Barceloni, a oni su mi odgovorili mons. Pelach. Izgleda da te svi dobro poznaju. Slažeš se?

- Jedan trenutak – rekao sam mu.

- Imaš nešto protiv Opusa Dei?

- Ne, ništa. Divim mu se, ali ga još uvijek nedovoljno poznajem. Kažeš

mi da su neki već u Opusu Dei, a drugi bi htjeli? Trebao bi mi ispričati nešto o Opusu Dei. Inače, kako ću ih voditi?

- Gledaj duhovnost ovih ljudi je potpuno svjetovna, kao i ona kod dijecezanskih svećenika.

Kao da sam izbačen iz fotelje našao sam se na nogama.

- Što će u Opusu Dei dijecezanski svećenici?

- Sjedni, sjedni...I počeo mi je pričati.

Dok sam ga iznenađeno slušao, razmišljao sam kako za svog boravka u Rimu, na studiju, to nisam primjetio, pa sam komentirao vrlo samouvjerenno:

- Dakle već je jako puno dijecezanskih svećenika u Opusu Dei?

- Gledaj, u Djelu se ne pridaje važnost statistikama, završio je.

Priznajem da sam osjećao veliku radost. Treba raditi za dobro bez izmotavanja. U stvarnosti sam saznao da sam ja bio prvi dijecezanski svećenik u Španjolskoj, pa čak i u svijetu, koji je zatražio pristup Svećeničkom društvu Svetoga Križa.

Don Florencio mi je nastavio opisivati detalje o ovom novitetu koji sam počeo otkrivati i kojim sam se zadojio. U jednom trenutku u kojem mi je pričao o univerzalnosti Djela, pitao sam ga:

- Da li je predviđeno da jedan biskupijski svećenik može ići u misiju?

- Da, odgovorio je, ali Otac je napisao u jednom upustvu da mora ići u grupi i sa sigurnošću, kako bi uvijek imao ljudsku i nadnaravnu pomoć koja odgovara našoj duhovnosti.

Još jednom sam se našao na nogama i samouvjerenost sam povikao:

- Ako je tako, upišite me!

- Ne, sada ne. Trebaš dobro razmisliti i puno moliti.

- Upišite me! Već sam razmišljao i molio. A ovako nešto sam tražio po cijeloj Europi.

- A izgleda da si to našao baš u Geroni... komentirao je, pomalo se zabavljajući.

Nastavili smo pričati još malo. Poslije je rekao da će se vratiti za osam dana i da ćemo opet razgovarati. Rekao je da se mnogo molim Djevici za moj poziv u Opus Dei. I pozdravili smo se.

Silazeći niz stepenice postao sam svjestan da uopće nismo pričali o duhovnom usmjerenju ove gospode, nego samo o meni. Hodao sam dok se iz mene isijavala radost, maštajući i

pun velikih očekivanja, tako da sam praktički nasred mosta, sam sebe ulovio da govorim glasom koji je sigurno bio glasniji od šapata:

- Upecali su me!

Ubrzano hodajući, brzo sam stigao do Svetohraništa sjemeništanske crkve.

Isčekivanje

Koliko li sam se molio! Svaki trenutak! Stalno mi je nailazilo sjećanje na ovo veliko otkriće. Tamo je bilo skriveno blago koje sam tražio preko sedam nacija, dragocjeni biser iz prispodobe iz Evaželja. Osjećao sam se sretnim čovjekom.

Jako mi je bilo teško dočekati da prođe osam dana, kada me je došao posjetiti, ne don Florenco, nego jedan drugi svećenik, don Emilio Navarro. U razgovoru, koji je trajao satima,

iznio mi je jako puno pojedinosti iz života i duhovnosti Opusa Dei.

Dao mi je da pročitam spis Osnivača, rekao mi je da Bog zove svakoga na svom mjestu i da se nitko ne udaljava od svog mjesta u društvu zbog poziva u Opus Dei. I stoga je jedan dijecezanski svećenik i dalje odgovoran svom biskupu. Tako da ne ću imati nikakvog poglavara u Opusu Dei; on Djela ću samo primiti duhovnost inspiriranu Ocem Escrivom i nadnaravnu pomoć da se posvetim u vježbi svog zvanja, budući da je to ionako svećenički posao. Pričao mi je o jedinstvu života, važnosti malih stvari, ljubavi za svakodnevicu, o povezanosti s ostalim svećenicima, o „nihil sine episcopo“ – ništa bez biskupa - i mnogim drugim stvarima.

U svemu sam se slagao s njim i želio sam čim prije učiniti službenim moje potpuno predanje.

Dakle, „upiši me jednom za svagda u Opus Dei“! Nasmijao mi se..., i rekao mi je da će se za osam dana vratiti don Florencio i da ću pričati s njim, i da se u međuvremenu molim Djevici koja nas sve jako voli.

Ostavio mi je adresu don Florencia i pozdravili smo se.

Kako je sve bilo krasno! Kojeg li lijepog otkrića po kojem se jedan dijecezanski svećenik nikada ne osjeća sam i ima uvijek ljudsku i nadnaravnu pomoć koja mu je potrebna. Jasno je da je to mogao osmisliti samo Bog sam.

Ove i ostale misli su moje iščekivanje učinile još dužim. Zašto nisu htjeli da se učlanim, ako sam više puta rekao, i jednom i drugom, da sam se sasvim odlučio? Ponekad sam pjevušio pjesme: „Tko se nada, očajava“, koja se nastavljala sa „Doći će, doći će sreća!“

Don Florencio se nije pojavljivao. Išao sam po njega na stanicu, ali nije stigao. Zatim sam ja sjeo na vlak i odvezao se za Monterois.

- Što te je dovelo ovdje?

- Kako - što me je dovelo?

Zagrlio me je i ušli smo u dnevni boravak. Dugo smo razgovarali i na kraju sam saznao da moram napisati jedno jednostavno pismo Ocu, tražeći da postanem dio Svećeničkog društva Svetoga Križa.

Konačno sam shvatio da, da bih posao dio svega toga, nitko me ne treba „učlaniti“.

- U međuvremenu, nastavi s molitvom i žrtvom, i kada bude neki Gospin blagdan – koji ti se sviđa, napiši pismo.

Pismo sam datirao 5. kolovoza 1952. Taj dan se slavila Gospa Sniježna. To

je fešta od Santa Maria Maggiore, prve zapadne bazilike u čast Djevice. Jedno padanje snijega je pokazalo mjesto u Rimu, nakon Efeškog Koncila, koji je definirao kao vjersku dogmu da je Kristova Majka stvarna Majka Božja.

Htio sam staviti u Gospine ruke moje potpuno predanje u Opus Dei, kojoj sam do sada uvijek ispunjavao obećanja. Ona će mi pomoći da i dalje budem vjeran.

Knjiga: *Abancay. Un obispo en los Andes peruanos* "Abancay. Biskup u peruanskim Andama", Enrique Pélach. Rialp, Španjolska.